

Arrest

nr. 320 990 van 31 januari 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 12 juli 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VANDERHAEGEN *loco* advocaat G. GASPART.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Bestreden beslissing

“A. Feitenrelaas

Je bezit de Eritrese nationaliteit en je bent geboren in Saloda op 26 februari 2006. Je verliet je land van herkomst op [...] mei 2010 samen met je ouders, A.G.T. (O.V. [...]) en T.M.G. (O.V. [...]).

Je vader reisde eerst naar België samen met je broer A. en diende op 13 november 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

Later volgde je moeder met de rest van je gezin: op 27 februari 2019 diende zij een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Voor dit verzoek werd aanvankelijk een erkenningsbeslissing genomen, op 21 februari 2020. Deze beslissing werd echter ingetrokken op 28 december 2021, omdat je

gezin al internationale bescherming genoot in een andere EU-lidstaat, namelijk Italië. Op 28 december 2021 werd ook in het verzoek van je vader beslist tot niet-ontvankelijk verzoek omdat hij al internationale bescherming genoot in Italië.

Op 4 januari 2022 dienden je ouders een beroep tegen deze beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 6 september 2022 een arrest velde dat besloot tot intrekking van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in het dossier van je moeder (arrestnummer 277115) en een verwerping van het beroep in het dossier van je vader (arrestnummer 277114). De beslissing in het kader van deze verzoeken is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 7 april 2023 diende je in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Op dat moment was je nog minderjarig. Ter staving hiervan vermeld je dat je niet naar Italië terug kan: je bent doof en krijgt in België een betere toegang tot gespecialiseerd onderwijs dan in Italië. Ook was jullie huisvesting en economische toestand in Italië slechter dan hier en had je er geen vrijetijdsbesteding. Je had er last van stress en was er dikwijls ziek. Ter staving van je verzoek leg je de volgende documenten neer: je doopakte, medische documenten, audiologische verslagen en een schoolattest.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier van oordeel is dat er in jouw hoofdte bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Je diende je verzoek immers in als begeleide minderjarige, en je bent ook doof waardoor je je uitdrukt via gebarentaal.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er je in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je advocaat, die in de mogelijkheid verkeerde om werd er bij de beoordeling van je verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst. Daarnaast werd het gehoor afgenomen met behulp van een duo van gebarentolken.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit je verklaringen op het Commissariaat-generaal dat je verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die je moeder aanhaalde ter staving van haar verzoek van 27 februari 2019, waarvoor de beslissing vanaf nu definitief is. In het kader van dat verzoek werd vastgesteld dat Italië je moeder, je vader, jou en je broers reeds internationale bescherming had verleend, en dat je moeder in haar verzoek het vermoeden dat jullie grondrechten als begunstigen van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, niet kon weerleggen. Zelf haal je aan dat je niet naar Italië terug kan omdat je hier als dove persoon beter begeleid wordt, zeker op school, dan in Italië. Met jouw doofheid werd echter al rekening gehouden in het verzoek van je moeder, dat tevens in jouw naam werd ingediend, waardoor dit niet kan worden beschouwd als een feit dat een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigt.

Ten overvloede kan worden opgemerkt dat je in Italië onderwezen werd samen met een slechthorende en dat er een gebarentolk naar school kwam, al was die niet vast aanwezig (CGVS p. 6).

Zoals reeds geponeerd in de beslissing in kader van het verzoek van je moeder moet worden opgemerkt dat de vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigen van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, geen afbreuk doet aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat

die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie.

Je haalt verder aan dat je in Italië dikwijls ziek was, en je advocaat preciseert in zijn opmerkingen op de notities van je persoonlijk onderhoud dat dit je vermoedt dat dit door stress kwam (CGVS p. 9, mail advocaat d.d. 21.06.2024). Je stelt ook dat je huisvesting er niet goed was en je mama er niet kon werken (CGVS p. 7). Ook met jullie toegang tot medische hulp en jullie socio-economische situatie in Italië werd reeds rekening gehouden in de beslissing in het verzoek van je moeder, dat ook in jouw naam werd ingediend als vergezellende minderjarige, waardoor ook dit niet kan worden beschouwd als een feit dat een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigt.

Je stelt verder nog dat je in Italië veel verveeld hebt, omdat je er geen deel uitmaakte van een dovengemeenschap zoals in België, en dat je niet veel buiten mocht van je familie omdat zij zich zorgen om je maakten (CGVS p. 6-7). Hoewel begrip wordt opgebracht voor die moeilijke situatie, moet worden opgemerkt dat het feit dat je in Italië minder bezigheden had niet het vermoeden kan weerleggen dat jullie grondrechten als begunstigden van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden. Ook dit is dus geen feit dat een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigt.

Je haalde verder een incident aan met de politie: je werd op gegeven moment meegenomen naar het politiekantoor en kon niet begrijpen waarom, aangezien de politie jou niet uitlegde of kon uitleggen wat er aan de hand was. De agenten brachten je terug naar huis en spraken met je moeder. Ook nu begrijp je nog altijd niet goed wat er die dag precies aan de hand was (CGVS p. 8). Het gaat hier echter om een eenmalig incident dat evenmin kan beschouwd worden als een feit dat een afzonderlijk verzoek in jouw hoofde rechtvaardigt.

De documenten die je neerlegt, namelijk je geboorteakte en je Belgische school- en medische documenten, bevatten enkel persoons- en medische gegevens die niet ter discussie staan, maar die evenmin een feit vormen dat een afzonderlijk verzoek in jouw hoofde rechtvaardigt.

Je advocaat gaf nog enkele extra opmerkingen door op de notities van het persoonlijk onderhoud (zie mail d.d. 21.06.2024), die echter betrekking hebben op elementen die niet relevant zijn voor bovenstaande motivering.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen feiten hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift en nota

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van:

“- Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM);

- Artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: EU-Handvest);

- Artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° Vreemdelingenwet;

- Het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen);

- Beoordelingsfout.”

Verzoeker ontwikkelt het middel als volgt:

“1. Motivering van de bestreden beslissing

Verwerende partij haalt aan dat verzoekers verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die zijn moeder aanhaalde ter staving van haar verzoek, waarvoor de beslissing definitief is.

Zelf haalde verzoeker aan dat hij doof is en hierdoor in een moeilijke situatie terecht kwam in Italië. Verwerende partij haalt echter aan dat deze elementen reeds aangehaald en onderzocht werden in het kader van het verzoek om internationale bescherming van verzoekers moeder, dat eveneens in zijn naam werd ingediend.

Verwerende partij stelt ten slotte dat verzoeker het vermoeden niet weerlegt dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden.

2. Elementen aangehaald door verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud

Vooreerst dient eraan herinnerd te worden dat verzoeker volledig doof is, en hierdoor zijn hele leven afgezonderd leefde van de rest van de wereld. Verzoeker kan zelfs niet communiceren met zijn familieleden, die de gebarentaal niet machtig zijn. Het is pas in België dat verzoeker de Vlaamse gebarentaal geleerd heeft en voor het eerst volledig is opengebloeid.

Verzoeker voegt bij huidig verzoekschrift een reeks doktersattesten die zijn doofheid bevestigen (stuk 3).

Ook voegt verzoeker een schoolattest waarin de situatie duidelijk geschetst wordt, waarvan de inhoud in het kader van huidig verzoekschrift hernomen kan worden (stuk 4): [...]

Uit bovenstaand attest blijkt het belang van een adequate opvolging voor verzoeker, die pas doorheen zijn verblijf in België is kunnen openbloeien. Frappant hierbij is dat de Vlaamse gebarentaal zijn eerste taal is. Hoewel verzoeker in Italië een jaar lang naar school ging, heeft hij de Italiaanse gebarentaal nooit geleerd en kon hij niet communiceren. Het is onredelijk te verwachten dat verzoeker zich in Italië, rekening houdende met de moeilijkheden die daar gerapporteerd worden, zou integreren en dat hij zou kunnen voorzien in zijn meest elementaire behoeften.

Er dient herinnerd te worden aan de elementen die verzoeker aanhaalde tijdens zijn persoonlijk onderhoud aangaande de situatie waarin hij leefde in Italië. Deze elementen werden voor het eerst uitgebreid door hem aangehaald, hoewel verzoekers moeder hier tijdens haar persoonlijk onderhoud reeds vaag gewag van maakte.

Zo blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat hij in Italië zeer weinig begrip had van de wereld rondom hem, en dit omwille van zijn doofheid. Verzoeker werd niet geïnformeerd over wat er gaande was, en werd ook van iedere activiteit uitgesloten omwille van zijn handicap. Dit ging zelfs zo ver dat verzoeker geen enkel tijdsbesef had, en pas in België heeft geleerd om dingen te situeren in de tijd: [...]

Uit verzoekers verklaringen blijkt verder dat hij geconfronteerd werd met een totale sociale isolatie omwille van zijn handicap, waarbij hij nooit betrokken werd bij activiteiten of beslissingen en hij, behalve met zijn familieleden, amper contacten legde met de buitenwereld: [...]

Verzoeker leerde op school niets, en werd ook daar volledig van de andere leerlingen geïsoleerd. Er kwam af en toe een gebarentolk op school, maar buiten deze momenten mocht verzoeker niets anders doen dan tekenen, wat zijn integratie en schoolgang extreem beperkte. Er werd geen belang gehecht aan verzoekers mening: [...]

Verzoeker vat de verschillen tussen Italië en België als volgt samen: [...]

Verzoeker gaf bijgevolg zeer duidelijk weer hoe geïsoleerd hij was in Italië en hoe moeilijk dit was voor hem, als dove persoon.

3. Beoordeling van de notie 'eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen'

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt: [...]

In casu dient vastgesteld te worden dat er wel degelijk feiten zijn die een apart verzoek rechtvaardigen. Minstens dient vastgesteld te worden dat verwerende partij niet afdoende motiveert waarom de feiten die aangehaald werden door verzoeker geen apart verzoek rechtvaardigen.

De concrete situatie van verzoeker als dove jongeman werd pas voor het eerst door hem aangehaald tijdens zijn eigen persoonlijk onderhoud. Hoewel de notities van het persoonlijk onderhoud van zijn moeder, Mevrouw M.G., niet in het administratief dossier terug te vinden zijn, blijkt uit de beslissingen die ten aanzien van Mevrouw genomen werden dat de doofheid van verzoeker slechts zeer oppervlakkig besproken werd, waarbij er voornamelijk gekeken werd naar de globale situatie van verzoeker en zijn broers samen, zonder dat er een duidelijk onderscheid gemaakt werd tussen de broers.

In de beslissing die genomen werd ten aanzien van Mevrouw M.G. werd er ook geen enkele beoordeling gemaakt van de impact van verzoekers doofheid op de mogelijkheid die hij heeft om zich in Italië te integreren, en zodoende aan een situatie van verregaande materiële deprivatie te ontsnappen.

In de bestreden beslissing stelt verwerende partij louter dat verzoeker geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, zonder echter te motiveren waarom de aangehaalde feiten geen apart verzoek zouden rechtvaardigen, en dit terwijl uit de algemene landeninformatie blijkt dat de situatie voor statushouders in Italië schrijnend is en verzoeker het risico loopt, omwille van zijn handicap, om in een situatie van verregaande materiële deprivatie terecht te komen (zie infra).

Op basis van de informatie die hieronder zal worden aangehaald, zal afdoende blijken dat de bescherming waarvan verzoeker geniet in Italië niet effectief is, waardoor hem in België de vluchtelingenstatus dient toegekend te worden.

Minstens dient de bestreden beslissing vernietigd te worden omwille van een schending van de motiveringsplicht, in die zin dat verwerende partij niet afdoende motiveert waarom de aangehaalde feiten

geen apart verzoek zouden rechtvaardigen en de beslissing dan ook niet op grond van artikel 56/7, §3, 6° van de Vreemdelingenwet genomen had mogen worden.

4. Effectiviteit van de bescherming in Italië

a) Principes

Artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet bepaalt: [...]

b) Principes toegepast op onderhavig geval

i. Gebrekkig onderzoek naar de individuele omstandigheden in hoofde van verzoeker

Hoewel verwerende partij meent dat verzoeker er niet in geslaagd is om het vermoeden te weerleggen dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië gerespecteerd worden, meent verzoeker dat verwerende partij hier niet alleen onzorgvuldig te werk is gegaan en onvoldoende de specifieke situatie van verzoeker onderzocht heeft, maar ook dat, tegen de achtergrond van de persoonlijke situatie van verzoeker, de situatie in Italië voor statushouders er zo slecht is, dat hij er in geval van terugkeer in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt terecht te komen.

Deze conclusie is gebaseerd op enerzijds de eerdere persoonlijke ervaringen van verzoeker in Italië en zijn individuele situatie en anderzijds op de algemene (leef)omstandigheden voor statushouders in Italië, ondersteund door objectieve landeninformatie.

Hieronder zal blijken dat verzoeker, in het licht van zijn persoonlijke situatie, in geval van terugkeer geconfronteerd dreigt te worden met (levens)omstandigheden die zodanig talrijke belemmeringen inhouden dat er sprake is van een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM en artikel 4 EU-Handvest.

Wat dit betreft, beperkt verwerende partij zich tot een hoogst oppervlakkige beoordeling van verzoekers verklaringen, die nochtans als minderjarige, dove persoon geconfronteerd werd met ernstige belemmeringen in de uitoefening van zijn grondrechten. Hierboven werd reeds aangehaald dat verzoeker volledig geïsoleerd leefde in Italië en niets begreep van wat er rondom hem gaande was, alsook dat verzoeker op school amper begeleid werd en geen aangepast onderwijs genoot. Dit onderwijs stelde hem niet in staat om, als tiener, de nodige kennis en vaardigheden op te doen om zelfstandig te kunnen leven in Italië. Verzoeker leerde de Italiaanse gebarentaal niet.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat verzoekers situatie samenhangt met die van zijn familieleden en dat de familie samen wenst te blijven, maar dat er tegelijkertijd niet verwacht kan worden van verzoeker dat hij volledig afhankelijk zou zijn van zijn familie, wat echter wel blijkt uit de verklaringen die hij aflegde over zijn leven in Italië. Er dient bijgevolg beoordeeld te worden of verzoeker, gelet op zijn persoonlijke omstandigheden, in staat zou zijn om een leven op te bouwen in Italië en zodoende een situatie van verregaande materiële deprivatie te vermijden.

De bestreden beslissing steunt voornamelijk op het feit dat verzoeker geen eigen feiten aanhaalde die de indiening van een apart verzoek rechtvaardigen.

Verwerende partij antwoordt geenszins in concreto op de verklaringen van verzoeker en op de moeilijkheden die hij zal ondervinden bij terugkeer naar Italië. Verwerende partij stelt louter dat:

- de vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigten van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, geen afbreuk doet aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigten gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie;

- verzoeker het vermoeden niet weerlegt dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden;

- het incident met de politie een eenmalig incident betreft dat geen afzonderlijk verzoek rechtvaardigt.

Op geen enkele wijze onderzoekt verwerende partij echter de impact van verzoekers doofheid op de situatie waarin hij terecht zal komen bij terugkeer naar Italië. Dit element werd evenmin afzonderlijk onderzocht tijdens de procedure voor internationale bescherming van verzoekers moeder, waardoor een adequaat onderzoek zich opdringt. De enige passage in de beslissing van verwerende partij aangaande Mevrouw M.G. luidt als volgt:

[...]

Verder bevat de beslissing van Mevrouw M.G. geen enkele verwijzing naar de situatie van verzoeker. Hoewel haar verklaringen als volatiel bestempeld werden door het CGVS, wat eveneens bevestigd werd door Uw Raad, blijkt niet uit de beslissing van verzoeker dat er geen geloof zou worden gehecht aan zijn eigen verklaringen, die overigens zeer doorleefd en overtuigend zijn.

Verwerende partij diende dan ook in concreto te motiveren waarom verzoekers doofheid een terugkeer naar Italië niet in de weg zou staan, quod non in casu.

ii. Algemene landeninformatie in samenhang met de persoonlijke situatie van verzoeker

Uit de algemene landeninformatie blijkt dat de situatie voor statushouders in Italië schrijnend is. Verzoeker meent dat zijn handicap een individuele omstandigheid uitmaakt die ervoor zorgt dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen bij terugkeer naar Italië.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat verzoeker intussen meerderjarig geworden is, en bijgevolg als dusdanig behandeld zal worden bij terugkeer naar Italië.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat verzoeker reeds sinds februari 2019, toen hij 13 jaar oud was, in België verblijft. Hoewel zijn vluchtelingenstatus in Italië tot op heden geldig is, is hij niet meer in het bezit van een Italiaanse verblijfskaart. Uit de algemene landeninformatie blijkt dat het ontbreken van een verblijfskaart een hele reeks praktische obstakels teweegbrengt.

Om een Italiaanse verblijfskaart te hernieuwen of te verkrijgen, dient de aanvrager een verblijfsadres op te geven. Beschikt de statushouder niet over een domicilieadres, of wordt er een fictief adres opgegeven, dan wijst de "Questura" de aanvraag tot verblijfskaart af: [...]

Gelet op de algemene moeilijkheden op vlak van huisvesting en toegang tot de arbeidsmarkt, zeker gelet op verzoekers handicap, kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker niet in de mogelijkheid zal verkeren om een verblijfsadres op te geven.

Moest verzoeker in staat zijn om zijn aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart in te dienen, dan nog blijkt uit de algemene landeninformatie dat het in de praktijk maandenlang duurt vooraleer er een beslissing genomen wordt over de aanvraag en de verblijfstitel afgeleverd wordt: [...]

Zoals hieronder zal blijken, is het hebben van een verblijfskaart de voornaamste vereiste opdat verzoeker zijn rechten zou kunnen doen gelden in Italië, zoals het recht op huisvesting, toegang tot de arbeidsmarkt en gezondheidszorg. De moeilijkheden waarmee verzoeker geconfronteerd zal worden voor het vernieuwen of herkrijgen van zijn Italiaanse verblijfstitel, vormen reeds een eerste belangrijke aanwijzing van de situatie van verregaande materiële deprivatie waarin verzoeker zal terechtkomen bij terugkeer naar Italië.

Verder blijkt uit de algemene landeninformatie dat verzoeker niet langer opgevangen zal worden in het Italiaanse opvangnetwerk, maar zelf zal moeten instaan voor zijn opvang. Zo dienen verzoekers om internationale bescherming die internationale bescherming krijgen in Italië zich binnen de 7 dagen naar het opvangcentrum begeven dat hen wordt toegewezen. Doen zij dit niet, dan verliezen zij de mogelijkheid om in het Italiaanse opvangnetwerk (SAI) opgevangen te worden: [...]

Verzoeker is reeds in 2019, op 13-jarige leeftijd, vertrokken uit Italië met zijn moeder en broers. In deze omstandigheden kan aangenomen worden dat verzoeker geen beroep zal kunnen doen op hulp van de Italiaanse overheid op vlak van huisvesting, waardoor hij zelf zal moeten instaan voor het vinden van adequate huisvesting.

Door het gebrek aan opvang binnen het Italiaanse opvangsysteem verliest verzoeker ook de kans om een integratietraject te volgen. Nochtans worden zelfs mensen die dit integratietraject gevolgd hebben slechts zeer moeilijk autonoom, en is de kans dat zij geschikte huisvesting vinden zeer klein. Dit geldt dus a fortiori voor verzoeker, die dergelijk traject niet gevolgd heeft en dit vandaag ook niet meer kan: [...]

Uit de algemene informatie blijkt dat dergelijk integratietraject enkel aangeboden wordt binnen het opvangnetwerk: [...]

Het nationale plan voor integratie van statushouders stipt toegang tot huisvesting aan als één van de prioritaire punten waaraan gewerkt moet worden: [...]

Uit de algemene landeninformatie blijkt dat de weg naar huisvesting zeer moeizaam verloopt en dat er een structureel probleem bestaat wat dit betreft. Sociale huisvesting is uiterst beperkt in Italië, waarbij er een achterstand gerapporteerd wordt van maar liefst 650.000 aanvragen. Eveneens worden er bepaalde criteria toegepast voor het toekennen van sociale huisvesting die voor vreemdelingen zeer nadelig zijn. Zo dienen zij vaak reeds een bepaalde periode in Italië verbleven te hebben, wat niet realistisch is voor vele statushouders: [...]

Op de privémarkt is het evenzeer moeilijk om een geschikte woning te vinden, gelet op de terughoudendheid van de verhuurders om hun woning te verhuren aan vreemdelingen. Er bestaat een vrees voor financiële instabiliteit, maar ook een algemene wantrouwigheid ten opzichte van vreemdelingen, waardoor er sprake is van ernstige discriminatie: [...]

Als gevolg van de houding van de verhuurders worden er 'getto's' gecreëerd, voornamelijk in grotere steden, waar mensen van eenzelfde gemeenschap samenwonen. Deze woningsegregatie zorgt voor ernstige problemen, maar ook voor een aanzienlijk obstakel op vlak van integratie: [...]

Er kan bijgevolg redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker, bij gebrek aan toegang tot de arbeidsmarkt omwille van zijn handicap maar ook omwille van andere factoren zoals zijn jonge leeftijd en gebrek aan ervaring, geen toegang zal hebben tot huisvesting en blootgesteld zal worden aan een situatie van verregaande materiële deprivatie. Verzoeker zal niet in staat zijn om te voorzien in zijn basisbehoeften, zeker

gelet op de moeilijkheden die hij in het verleden reeds ervaren heeft in Italië en die hij uitgebreid en spontaan heeft uiteengezet tijdens zijn persoonlijk onderhoud.

Wat betreft de toegang tot de arbeidsmarkt, blijkt uit de algemene landeninformatie dat het bekomen en behouden van tewerkstelling sterk afhangt van het hebben van een sociaal netwerk. Contacten met de gemeenschap van het herkomstland spelen een cruciale rol in het vinden van werk: [...]

Hierboven werd reeds aangetoond dat het voor verzoeker zeer moeilijk is om contacten te leggen en gepast gedrag te vertonen. Bij gebrek aan duurzame sociale contacten zal verzoeker dan ook geconfronteerd worden met aanzienlijke moeilijkheden om zich te integreren in Italië, inclusief op vlak van tewerkstelling.

De algemene landeninformatie wijst op het verschil in tewerkstellingskansen voor personen die doorheen het opvangsysteem toegang krijgen tot tewerkstelling, en degene die geen opvang genieten. Deze laatsten worden geconfronteerd met moeilijkheden op vlak van registratie, met ernstige gevolgen voor de mogelijkheid om werk te vinden: [...]

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in Italië volledig geïsoleerd leefde van de buitenwereld, zonder mogelijkheid om contacten aan te gaan met andere dove of slechthorende mensen. Deze isolatie had een sterke negatieve impact op het psychisch welzijn van verzoeker, die van alle activiteiten uitgesloten werd en zeer weinig op de hoogte gehouden werd van wat er rondom hem gebeurde. Er kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker bij terugkeer naar Italië geconfronteerd zal worden met dezelfde moeilijkheden, waardoor zijn kansen om werk te vinden uiterst beperkt of zelfs onbestaande zijn. Verzoeker zal, als 18-jarige jongeman, niet kunnen voorzien in zijn meest elementaire behoeften bij terugkeer naar Italië.

De algemene landeninformatie wijst op het verschil in tewerkstellingskansen voor personen die doorheen het opvangsysteem toegang krijgen tot tewerkstelling, en degene die geen opvang genieten. Deze laatsten worden geconfronteerd met moeilijkheden op vlak van registratie, met ernstige gevolgen voor de mogelijkheid om werk te vinden: [...]

Wat betreft het volgen van opleidingen teneinde de tewerkstellingskansen te verhogen, is de algemene landeninformatie opnieuw allesbehalve rooskleurig. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat verzoeker, omwille van het feit dat hij ouder is dan 18 jaar, geen automatische toegang meer heeft tot het Italiaanse schoolsysteem. Zo zou verzoeker moeten aantonen dat hij zichzelf heeft klaargestoomd voor het volledige programma dat onderwezen wordt, wat gezien zijn handicap weinig realistisch is: [...]

Verder dient vastgesteld te worden dat ook verzoekers deelname aan opleidingen niet realistisch is. Hoewel er aandacht wordt besteed aan de noden van kwetsbare personen in het organiseren van opleidingen, blijft de toegang tot deze opleidingen voor deze personen moeilijk. Eveneens liggen de slaagkansen laag: [...]

Uit de algemene informatie blijkt dat het over het algemeen moeilijk is voor mensen om werk te vinden in Italië, en dit voornamelijk omwille van een gebrek aan beschikbaarheid van Italiaanse taallessen ondanks het feit dat een beheersing van het Italiaans een belangrijke vereiste is voor het vinden van werk: [...]

Dat het vinden van werk voor een “doorsnee” statushouder in Italië zeer moeilijk is, bevestigt nogmaals dat verzoeker in een situatie van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen bij terugkeer naar Italië. De kans is miniem dat Italiaanse werkgevers een dove persoon zullen wensen in te schakelen. Evenmin kent verzoeker de Italiaanse gebarentaal, die hem in het verleden ook niet werd aangeleerd, zoals blijkt uit zijn verklaringen.

Statushouders die wel werk vinden, worden vaak geconfronteerd met atypische arbeidsovereenkomsten of verplicht zwartwerk. Om het hoofd te kunnen bieden aan de economische moeilijkheden waarmee vreemdelingen geconfronteerd worden, wordt er vaak beroep gedaan op de gemeenschap, waarbij mensen samenhuizen in overbevolkte woningen: [...]

Er is sprake van ernstige armoede bij buitenlandse families, wat een hele reeks gevolgen met zich meebrengt: verminderde toegang tot overheidsdiensten, minder opportuniteiten om deel te nemen aan culturele activiteiten, lagere opleidingsniveaus, preciaire werksituaties en een slechtere gezondheidstoestand: [...]

Er zijn in Italië geen maatregelen voorzien om armoede bij statushouders te voorkomen en te bestrijden: [...]

Op basis van de hierboven samengevatte landeninformatie kan niet anders dan worden vastgesteld dat de Italiaanse autoriteiten falen in hun verplichting om te voorzien in de noodzakelijke integratie en ondersteuning van statushouders en dat er sprake is van een systematisch onvermogen om noodzakelijke bijstand en structuren te bieden aan personen die internationale bescherming genieten.

Minstens dient vastgesteld te worden dat verzoeker, gelet op zijn handicap, zijn jonge leeftijd en zijn persoonlijke ervaringen in Italië, er niet in zal slagen om te voorzien in zijn basisbehoeften bij terugkeer naar Italië. Hierbij is het opnieuw belangrijk om een toekomstgerichte beoordeling uit te voeren, in die zin dat niet van verzoeker verwacht kan worden dat hij voortdurend afhankelijk zou zijn van zijn familieleden, die overigens met dezelfde moeilijkheden geconfronteerd zullen worden.

Gelet op de situatie van totale isolatie waarin verzoeker terechtkwam in Italië, en dit ondanks zijn motivatie om een leven uit te bouwen en inspanningen te leveren om zich te integreren zoals ook blijkt uit zijn levenssituatie in België, kan geconcludeerd worden dat verzoeker bij terugkeer naar Italië in een situatie van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

Verzoeker dreigt in een vicieuze cirkel te belanden waarbij het gebrek aan huisvesting de kansen op de arbeidsmarkt ondermijnt en omgekeerd het gebrek aan een adequate job verzoeker niet in staat stelt om

geschikte en leefbare huisvesting te vinden, wat dan ook weer de toegang tot sociale voorzieningen en verdere integratie ondermijnt.

Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de specifieke situatie van statushouders in Italië in de praktijk en de persoonlijke, concrete elementen die verzoeker heeft aangevoerd, in het bijzonder aangaande zijn handicap.

Verzoeker meent dan ook dat verwerende partij in deze context onvoldoende zorgvuldig is nagegaan of er, gelet op zijn specifieke kwetsbaarheid, omwille van zijn doofheid en jeugdige leeftijd, alsook zijn eerdere ervaringen in Italië, een reëel risico is op een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie of op een toestand van achterstelling die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid in het licht van artikel 3 EVRM.

Verzoeker meent in ieder geval dat de situatie aantoonde dat de onverschilligheid van de Italiaanse autoriteiten tot gevolg heeft dat hij, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht zal komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, en negatieve gevolgen zal hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zal brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

In het licht van de hierboven geschetste omstandigheden moet dan ook geconcludeerd worden dat de beschermingsstatus in Italië onvoldoende toereikend is.

Gelet op het bovenstaande schendt verwerende partij artikel 57/6, §3, eerste lid 3° Vreemdelingenwet.

5. Toekenning van de vluchtelingenstatus op grond van het beginsel van eenheid van het gezin

Uit het feitenrelaas blijkt dat verzoeker met zijn gezin gevlucht is uit zijn land van herkomst. Hij bekam internationale bescherming in Italië samen met zijn ouders en broers.

Het doel van het beginsel van eenheid van het gezin is om te voorkomen dat gezinnen van elkaar gescheiden worden wanneer ze daartoe gedwongen worden om redenen die verband houden met een risico op vervolging of een situatie van algemene onveiligheid.

De band tussen verzoeker en zijn ouders en broers wordt niet betwist door verwerende partij.

In casu is de vraag of de toekenning van een beschermingsstatus aan één of meerdere van verzoekers broers, voor wie aparte verzoekschriften werden ingediend, tot de toekenning van een beschermingsstatus aan verzoeker dient te leiden, rekening houdende met het beginsel van eenheid van het gezin.

Er dient gewezen te worden op de opmerkingen van UNHCR in het kader van de toepassing van het beginsel van eenheid van het gezin conform richtlijn 2004/83/CE, die luiden als volgt: [...]

Hoewel de opmerkingen van UNHCR geen bindende waarde hebben, kunnen zij wel gebruikt worden voor de interpretatie van bepaalde rechtsregels en kunnen zij dienen als inspiratie voor het nemen van een beslissing in individuele dossiers. Zo stelt overweging nr. 22 van richtlijn 2011/95/EU als volgt: [...]

Artikel 23.1, 23.2 en 23.3 van richtlijn 2011/95/EU luiden als volgt: [...]

In casu bestaat er geen reden om verzoeker uit te sluiten van internationale bescherming. Het principe is bijgevolg dat verzoeker, moest één van zijn broers internationale bescherming krijgen, eveneens over een reeks voordelen dient te beschikken, waaronder het recht op een verblijfstitel.

Uw Raad oordeelde reeds meermaals, waaronder in arrest nr. 246.989 van 8 januari 2021, dat [...]

Artikel 23 van richtlijn 2011/95/EU voorziet inderdaad louter dat gezinsleden van personen met een beschermingsstatus van de voordelen moeten kunnen genieten vervat in artikels 24 tot 35 van diezelfde richtlijn, waarbij artikel 24 voorziet dat de lidstaten "een verblijfstitel" moeten verstrekken aan deze gezinsleden, zonder verdere duiding over de vorm die deze verblijfstitel moet aannemen.

Ook het Hof van Justitie oordeelde in arrest 'Ahmedbekova' dat de richtlijn [...] Uit dit arrest blijkt verder nog dat elk verzoek om internationale bescherming individueel moet worden onderzocht, waarmee moet worden bepaald of, rekening houdende met de persoonlijke situatie van de verzoeker, is voldaan aan de voorwaarden voor verlening van een status (HvJ 4 oktober 2018, "N.R.K. Ahmedbekova en R.E.O. Ahmedbekov", overweging 48 e.v. en 68).

Er dient evenwel opgemerkt te worden dat artikel 23 van richtlijn 2011/95/EU niet werd overgeschreven in het Belgisch recht binnen de voorziene termijn, zijnde 21 december 2013, conform artikel 39 van de richtlijn. In deze omstandigheden kan een schending van artikel 23 rechtstreeks ingeroepen worden.

Hoewel artikel 23 van richtlijn 2011/95/EU geen directe werking heeft omwille van de appreciatiemarge die aan de lidstaten gegeven wordt, dient Uw Raad de Belgische wetgeving te beoordelen op een manier die in overeenstemming is met artikel 23 van richtlijn 2011/95/EU en met het doel van deze richtlijn, in dit geval het behoud van de eenheid van het gezin van personen die internationale bescherming genieten.

[...]

In toepassing van dit principe van richtlijnconforme uitlegging dient er een oplossing gevonden te worden die zowel in overeenstemming is met de nationale wetgeving als met artikel 23 van richtlijn 2011/95/EU.

Er bestaat in de Belgische wetgeving geen verblijfsstatus die voorziet in alle voordelen vervat in artikels 24 tot 35 van richtlijn 2011/95/EU.

Zo moet een aanvraag gezinshereniging ingediend worden vanuit het land van herkomst van de verzoeker. In casu beschikt verzoeker over een beschermingsstatus in Italië, waardoor hij zijn aanvraag vanuit dit land zou

moeten indienen. Dit zou echter een scheiding teweegbrengen tussen verzoeker en de familieleden aan wie internationale bescherming werd toegekend, wat in strijd zou zijn met het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM en artikel 7 van het EU-Handvest. Omwille van de individuele omstandigheden die eigen zijn aan verzoeker zou een scheiding van de gezinscel een onredelijke inmenging vormen in zijn recht op een gezinsleven.

Conform artikel 12bis van de Vreemdelingenwet kan er enkel in geval van buitengewone omstandigheden een aanvraag gezinshereniging ingediend worden vanuit België. Deze notie is echter zeer willekeurig, waarbij de beoordeling volledig steunt op de discretionaire bevoegdheid van de administratie. In afwachting van een beslissing over de ontvankelijkheid van de aanvraag zal verzoeker geen recht hebben op een verblijfstitel of enig recht dat hieruit voortvloeit. Er is overigens geen termijn voorzien binnen dewelke er een beslissing genomen moet worden.

De mogelijkheid om een aanvraag in te dienen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan evenmin volstaan, aangezien verzoeker ook hier geen verblijfsrecht zal hebben in afwachting van een ontvankelijkheidsbeslissing. Opnieuw hangt het resultaat volledig af van de discretionaire bevoegdheid van de administratie. Verder geeft het verblijfsrecht dat toegekend wordt op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen recht op alle voordelen vervat in artikels 24 tot 35 van de richtlijn. Zo heeft de betrokkene geen recht op het bekomen van reisdocumenten en kan ook bijvoorbeeld het recht op sociale voorzieningen op discretionaire wijze ingeperkt worden indien er voorwaarden worden gesteld voor het verblijf.

De enige richtlijnconforme interpretatie die in casu gegeven kan worden is het automatisch uitbreiden van de toekenning van de beschermingsstatus aan alle gezinsleden, waaronder verzoeker. Enkel op die manier kunnen het beginsel van eenheid van het gezin, alsook het fundamenteel recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, gewaarborgd worden.

Rekening houdende met wat voorafgaat, dient aan verzoeker een beschermingsstatus toegekend te worden indien aan één of meerdere van zijn gezinsleden eveneens internationale bescherming verleend wordt.”

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

“3. Doktersverslagen;

4. Schoolverslag.”

2.3. Verweerder legt een aanvullende nota van 28 november 2024 neer, waarin hij middels URL verwijst naar landeninformatie, meer bepaald het “Country Report: Italy. Update 2023”.

Beoordeling

3. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig deze bepaling kan de commissaris-generaal een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer “*de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten*”.

In de Memorie van Toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° lid van de Vreemdelingenwet wordt gesteld: “*De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.*” (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 108).

Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

Deze “eigen feiten” in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet hoeven niet noodzakelijk “*nieuwe elementen of feiten*” te zijn in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet (“*Practical Guide on Subsequent Applications*” van december 2021 van EASO, p. 44).

De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en aangeeft waarom verzoekers verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

4. De moeder van verzoeker heeft op 27 februari 2019 een verzoek om internationale bescherming ingediend in België, dat op basis van artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ook in naam van verzoeker als vergezellende minderjarige werd ingediend.

De commissaris-generaal nam in het kader van dit verzoek aanvankelijk een erkenningsbeslissing op 21 februari 2020, maar trok deze beslissing op 28 december 2021 in omdat verzoekers gezin al internationale bescherming genoot in een andere EU-lidstaat, met name Italië. In het kader van verzoekers vaders verzoek besliste de commissaris-generaal op 28 december 2021 tot een niet-ontvankelijk verzoek omdat hij al internationale bescherming genoot in Italië.

Verzoekers ouders tekenden beroep aan tegen deze respectievelijke beslissingen van de commissaris-generaal, waarop de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 6 september 2022 besloot tot intrekking van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in het dossier van verzoekers moeder (RvV nr. 277 115 van 6 september 2022) en een verwerping van het beroep in het dossier van verzoekers vader (RvV nr. 277 114 van 6 september 2022). Verzoekers ouders tekenden geen cassatieberoep aan tegen de voormelde beslissingen.

Bijgevolg zijn de beslissingen in het kader van deze beschermingsverzoeken definitief (*cf.* artikel 1, § 1, 19° van de Vreemdelingenwet).

5. Na analyse van de elementen in het dossier stelt de Raad vast dat verweerder op goede gronden motiveert dat verzoeker geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° *inuncto* artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt in navolging van verweerder vast dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die zijn moeder in haar verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald.

De moeder van verzoeker stelde in haar beschermingsverzoek dat zij en haar gezinsleden in Italië geconfronteerd werden met een gebrekkige toegang tot medische zorg, huisvesting en onderwijs. Verzoekers moeder kon echter niet aannemelijk maken dat zij bij een terugkeer naar Italië buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Zij bracht geen elementen aan waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Italië. Verzoekers moeder kon in haar verzoek het vermoeden dat haar grondrechten - en die van verzoeker en zijn broers - als begunstigden van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, niet weerleggen.

Verzoeker stelde in het kader van onderhavig verzoek dat hij niet terug kan naar Italië omdat hij in België als dove persoon beter begeleid wordt dan in Italië. In het verzoekschrift verwijst verzoeker naar zijn verklaringen uit zijn persoonlijk onderhoud aangaande zijn doofheid en zijn ervaringen in Italië. Hij brengt tevens doktersverslagen en een schoolattest bij (stukken 3-4, bij verzoekschrift) die zijn doofheid bevestigen en zijn situatie op school schetsen.

Te dezen wordt in navolging van verweerder opgemerkt dat verzoekers doofheid reeds in rekening werd genomen in het verzoek van verzoekers moeder, dat ook in zijn naam werd ingediend. Bijgevolg kan dit niet worden beschouwd als een feit dat een afzonderlijk verzoek in verzoekers hoofde kan rechtvaardigen. Verweerder wijst er bovendien terecht op dat verzoeker in Italië samen met een slechthorende onderwezen werd en dat er een gebarentolk naar school kwam, al was die niet vast aanwezig (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Zoals ook reeds gesteld in de beslissing in het kader van het verzoekers moeder verzoek, dient opgemerkt dat de vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, geen afbreuk doet aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie.

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij in Italië geconfronteerd werd met een sociale isolatie omwille van zijn handicap en verwijst naar zijn verklaringen uit het persoonlijk onderhoud dienaangaande. Verzoeker gaat eraan voorbij dat in de bestreden beslissing reeds rekening gehouden werd met deze verklaringen. Zo wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoeker verklaarde dat hij zich in Italië veel verveld heeft, omdat hij er geen deel uitmaakte van een dovengemeenschap zoals in België, en dat hij niet veel buiten mocht van zijn familie omdat zij zich zorgen om je maakten (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6-7). Hoewel begrip wordt opgebracht voor verzoekers moeilijke situatie, wordt terecht opgemerkt dat het feit dat verzoeker in Italië minder bezigheden had niet het vermoeden kan weerleggen dat de grondrechten van

verzoeker en zijn gezin als begunstigden van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden. Ook dit is dus geen feit dat een afzonderlijk verzoek voor verzoeker rechtvaardigt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar het feit dat hij regelmatig ziek was in Italië en aanhaalt dat zijn huisvesting er niet goed was (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7, p. 9), dient in navolging van verweerder opgemerkt dat ook met de toegang tot medische hulp en de socio-economische situatie van verzoeker en zijn gezin in Italië reeds rekening gehouden werd in het kader van het verzoek van verzoekers moeder, dat ook in verzoekers naam werd ingediend als vergezellende minderjarige. Ook dit element kan bijgevolg niet worden beschouwd als een feit dat een afzonderlijk verzoek voor verzoeker rechtvaardigt.

Wat betreft het door verzoeker aangehaalde incident met de politie (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8), stelt verweerder terecht dat het gaat om een eenmalig incident dat evenmin kan beschouwd worden als een feit dat een afzonderlijk verzoek in verzoekers hoofde rechtvaardigt.

6. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar recente informatie met betrekking tot de moeilijke levensomstandigheden in Italië voor begunstigden van internationale bescherming.

Hij benadrukt in dit verband zijn doofheid, zijn kwetsbaarheid en het gegeven dat hij inmiddels meerderjarig is geworden. Bijkomend merkt hij op dat noch hij niet over een Italiaanse verblijfskaart beschikt en dat dit een hele reeks praktische obstakels teweegbrengt.

Inzake verzoekers doofheid en kwetsbaarheid dient te worden hernomen dat deze elementen reeds werden beoordeeld in het kader van het verzoek om internationale bescherming van zijn moeder, dat ook in verzoekers hoofde werd ingediend, en dat deze elementen niet kunnen worden beschouwd als een feit dat een afzonderlijk verzoek in verzoekers hoofde rechtvaardigt. Het loutere gegeven dat verzoeker inmiddels meerderjarig is geworden, doet verder geen afbreuk aan de omstandigheid dat verzoeker de vluchtelingenstatus werd toegekend in Italië, noch aan de omstandigheid dat verzoeker deel uitmaakt van een gezin, waarvan alle gezinsleden de vluchtelingenstatus werd toegekend in Italië.

Verder toont verzoeker niet aan dat aan hem, als begunstigde van internationale bescherming, in Italië geen verblijfskaart zou worden toegekend. Verzoeker stelt, op basis van de door hem bijgebrachte landeninformatie, dat de verblijfskaart van een statushouder wordt afgewezen wanneer deze niet over een domicilieadres beschikt. Verzoeker gaat eraan voorbij dat in deze bijgebrachte landeninformatie tevens wordt aangegeven dat het ministerie van Binnenlandse Zaken al in 2015 een circulaire uitgebracht heeft, waarin wordt opgemerkt dat de wet niet vereist dat personen met internationale bescherming een certificaat van geregistreerd adres moeten toevoegen bij de aanvraag voor de afgifte of verlenging van een verblijfsvergunning. Uit deze informatie kan niet worden afgeleid dat het voor begunstigden van internationale bescherming zonder domicilieadres onmogelijk is om een verblijfskaart te bekomen in Italië. Verzoeker toont met zijn loutere verwijzing naar algemene landeninformatie bijgevolg geenszins aan dat het voor hem, als begunstigde van internationale bescherming, onmogelijk zou zijn om een verblijfskaart te kunnen bekomen in Italië.

Verzoeker laat na om *in concreto* aan te tonen hoe hij zou terechtkomen in een onleefbare situatie, in strijd met het verbod op onmenselijke behandeling, hetgeen nochtans wordt vereist van verzoeker zoals werd bepaald in het arrest "*Ibrahim e.a.*" van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 (Grote kamer). Daarbij werd er in het kader van het verzoek van de moeder van verzoeker al vastgesteld dat ze zich bij terugkeer allerminst bevond in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, hetgeen uiteraard weerslag heeft op de situatie van verzoeker, gezien beide situaties onlosmakelijk verbonden zijn. Ook in het kader van het verzoek van verzoekers vader werd vastgesteld dat deze zich bij terugkeer naar Italië geenszins in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie bevond.

Hierbij dient er nog op gewezen dat verweerder middels de aanvullende nota van 28 november 2024 een update van landeninformatie bijbrengt inzake de situatie en levensomstandigheden van (terugkerende) begunstigden van internationale bescherming in Italië. Verweerder merkt in de aanvullende nota terecht op dat "[...] *algemene rapporten met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Italië waarop verwerende partij acht mag slaan, op zich niet toelaten om te concluderen dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Verwerende partij heeft evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin. Verwerende partij stelt vast dat uit de bestreden beslissing genoegzaam kan blijken dat verzoekende partij niet tegemoetkomt aan de*

bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en daaraan verbonden cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Europees Hof van Justitie. Verwerende partij verwijst hiertoe naar het geheel van de overwegingen in de genomen beslissing, waarin wordt volhard."

Verzoeker brengt in het kader van onderhavige procedure geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij tegemoetkomt aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en daaraan verbonden cumulatieve voorwaarden. De aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten kan niet worden aangenomen.

Verzoeker brengt in onderhavig verzoek geen elementen bij die van aard zijn om afbreuk te doen aan de gedane beoordeling in het kader van het verzoek van zijn moeder.

7. Verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat hem de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend op grond van het beginsel van eenheid van het gezin. Indien aan verzoekers broers, voor wie aparte verzoekschriften werden ingediend, een internationale beschermingsstatus zou worden toegekend, meent verzoeker dat hem eveneens een internationale beschermingsstatus dient te worden toegekend.

De Raad kan slechts vaststellen dat aan verzoekers broers geen internationale beschermingsstatus werd toegekend in België. Bijgevolg is verzoekers betoog in het verzoekschrift niet dienstig.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat noch artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU noch enige interne of internationale rechtsnorm die door verzoeker wordt ingeroepen, voorschrijft dat aan de familieleden van een persoon die internationale bescherming geniet hetzelfde statuut moet worden verleend dan aan deze laatste. Het loutere feit dat verzoekers broer internationale bescherming zouden hebben in België – *quod non* –, geeft aan verzoeker niet automatisch recht geeft op de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en *in concreto* te worden beoordeeld. Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

8. Tot slot stelt de Raad in navolging van verweerder vast dat de documenten die verzoeker heeft neergelegd, meer bepaald zijn doopakte en Belgische school- en medische documenten, geen afbreuk kunnen doen aan de voormelde vaststellingen en geenszins een feit vormt dat een afzonderlijk verzoek in hoofde van verzoeker rechtvaardigt.

9. Gelet op het voorgaande wordt in de bestreden beslissing terecht besloten dat verzoeker geen eigen feiten heeft aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met recht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend vijftieng door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS